

Arrest

nr. 90 831 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BARON, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart minderjarig te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Paghman (provincie Kabul) afkomstig te zijn. U bent een etnische Tadzjiek. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent nauwelijks naar school geweest. U verliet uw land van herkomst eind 2010. Op 26 januari 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan. Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (uw ouders en drie jongere broers) in het dorp Gele Surkh, waar u de laatste twee jaren voor uw vertrek tewerkgesteld was als assistent-kleermaker bij X, een neef aan moederskant. Op een dag kregen jullie in het atelier het bezoek van Khan, een neef aan vaderszijde die actief lid was van de talibanbeweging. U werd gevraagd een zelfmoordaanslagvestje in elkaar te naaien, wat u, op aanraden van X, die het verstandig vond om mee te werken, ook deed. Een paar dagen later kwamen de talibanklanten terug met het verzoek nog twee additionele vestjes te maken. Dit weigerde u echter en u

werd hardhandig aangepakt en aangemaand te doen wat u werd opgedragen. Enkele dagen later werd u bovendien door dorpelingen met een beschuldigende vinger aangewezen in een zaak van verdwenen jongens. Deze jongens kwamen u immers regelmatig bezoeken in het atelier en dus werd hun verdwijning met u in verband gebracht. Hierop besloten uw moeder en haar broer, uw oom Sabur, dat u beter het dorp kon verlaten. U vond onderdak bij Najib, een vriend van uw oom, in een naburig dorp. Toen enkele dagen later bleek dat de Taliban ook nog een dreigbrief hadden achtergelaten in jullie tuin, besloten uw oom en uw ouders dat de tijd was gekomen om te vertrekken. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging en rekrutering door de Taliban vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft een kopie van uw taskara, afgeleverd op 22 assad 1387 Afghaanse kalender (AK) (12 augustus 2008 Gregoriaanse kalender (GK)) en een kopie van een talibandreigbrief, afgeleverd op 13 sambula 1389 AK (4 september 2010 GK). Het originele exemplaar van de dreigbrief werd op het CGVS ontvangen op 14 maart 2012.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 1 juli 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u zeker ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit, bovendien, dat u bij uw asielaanvraag op 26 januari 2011 verklaarde minderjarig te zijn, hoewel uw taskara melding maakt van de leeftijd 14 jaar op 12 augustus 2008, en uw geboortedatum in werkelijkheid dus 13/08/1994 is, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. U kan derhalve niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt als kleermaker te hebben gewerkt. Zo slaagt u er weliswaar in een oppervlakkige beschrijving te geven van de benodigheden en handelingen van het kleermakersberoep, maar wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens doorvraagt, moet u terugvallen op algemeenheden. Zo beweert u dat het fameuze zelfmoordaanslagvestje werd gemaakt uit een materiaal dat u ‘pecheskin’ noemt. Gevraagd van wat deze ‘pecheskin’ dan wel gemaakt is: katoen, vlas, of iets anders, moet u echter het antwoord schuldig blijven en houdt u het bij “een speciale stof voor Afghaanse kleren”. Het feit dat u niet weet in welke hoeveelheden deze stof wordt aangekocht, verantwoordt u door op te werpen dat het uw neef was die verantwoordelijk was voor de aankoop ervan. U gaat vervolgens door en verklaart dat uw neef dit niet per meter aankocht, maar in grote hoeveelheden (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21/02/2012, p.10). Dat u van het materiaal bij uitstek van uw beroep, het textiel waarvan Afghaanse kleren worden gemaakt, dat bovendien volgens uw verklaringen in grote hoeveelheden werd aangekocht, niet weet wat de basisgrondstof is, doet ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde activiteiten als kleermaker. Overigens kent u ook de aankoopprijs van een rol ‘pecheskin’ niet, en haalt u hierbij als bijkomend argument aan, dat immers “de mensen vaak zelf hun eigen stof meebrachten” (CGVS, p.10). Deze rechtvaardiging is opmerkelijk daar u net daarvoor zelf heeft verklaard dat uw neef dit aankocht in grote hoeveelheden. Gepeild naar uw kennis van andere textielsoorten raakt u ten slotte niet verder dan ‘pakhmal’, dat volgens u enkel voor vrouwenkleren wordt aangewend, en de algemene beschouwingen, dat “er veel waren” en dat “de meeste stoffen uit Pakistan kwamen” (CGVS, p.10). De namen beweert u niet te kennen, naar eigen zeggen, omwille van de mentaliteit in Afghanistan die dicteert dat “de baas je niet alles aanleert” uit angstvallige vrees hierdoor een concurrent op te leiden, die een eigen zaak zou kunnen beginnen (CGVS, p.10). Dat u, die beweert twee jaar (CGVS, p.10) nauw samengewerkt te hebben met uw neef Fahim in diens kleermakerszaak, niet beter op de hoogte blijkt van een aantal elementaire feiten van dat vak, doet ernstige twijfels rijzen over die tewerkstelling. De stelling dat u nauw samenwerkte en niet in de leer was, staat u immers zelf met uw verklaring dat die baan was ingenomen door twee leerjongetjes Ramin en Sauber (CGVS, p.9–10). Overigens wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas nog aangesterkt door enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties doorheen uw verklaringen. Zo is het opmerkelijk dat u eerst verklaart dat een broer van één van de verdwenen jongetjes in jullie winkel verscheen enkele dagen na het tweede bezoek van uw neef Khan, de talib

(CGVS, p.9), en even later met stelligheid volhoudt, dat zowel Fahim als uzelf onmiddellijk na deze tweede aanvaring met de talibs, op de vlucht zijn geslagen (CGVS, p.12). U verklaart immers dat u "Fahim niet meer heeft gezien sinds de dag dat jullie in elkaar zijn geslagen" en dat u "niet meer naar de winkel bent gegaan" (CGVS, p.12). Wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens opheldering eist voor deze uiteenlopende verklaringen en u voorhoudt dat de broer van de verdwenen jongen immers toch nog is langsgeslagen in de winkel, ná het incident, wordt u zichtbaar onrustig en doet u een poging alsnog bij te sturen. U herneemt dan weer uw eerste stelling waarbij jullie "na de ruzie nog twee dagen naar de winkel zijn gegaan" (CGVS, p.12). Uw verwondingen, die u had opgelopen tijdens het tweede, gewelddadige bezoek van uw neef Khan aan jullie atelier, en die in een eerste weergave van de gebeurtenissen nog zwaar leken (CGVS, p.9), konden u blijkbaar niet tegenhouden naar de winkel terug te keren. Plots was het "slechts een klein beetje", en had u het verzorgd (CGVS, p.13). Bevreemdend is verder dat u, wanneer het Commissariaat-generaal zich afvraagt of u niet bang was voor uw neef Khan, de talib, tijdens die twee bijkomende dagen in het atelier, met een nieuwe draai in het relaas op de proppen komt. U ontvouwt dan plotseling de stelling dat uw vader u belofde naar zijn broer, de vader van Khan, te gaan met het verzoek u met rust te laten. Gevraagd over deze opmerkelijke plotwending uit te weiden heet het vervolgens dat uw vader "eigenlijk geen contact had met zijn broer", dat "hij er niet wou bij gaan" en dat "hij waarschijnlijk zomaar iets gezegd heeft om u gerust te stellen, zodat u kon verder gaan met uw werk" (CGVS, p.13). Dat uw vader u, nadat u reeds tweemaal in aanvaring was gekomen met de Taliban, waarbij u bovendien al verwondingen had opgelopen, met een drogreden zou gerust proberen te stellen, en u zo in een levensgevaarlijke situatie zou terecht brengen, houdt geen steek. In dit verband ontkracht u terloops ook uw vrees voor de familieleden van de verdwenen jongelingen. U beweert zelf dat u "niet gevlucht bent omwille van de dorpelingen" en dat u immers "vroeger ook problemen had" (CGVS, p.13). Naar het einde van het gehoor toe diept u deze vrees echter weer op en heeft u blijkbaar toch weer "schrik van de dorpelingen" (CGVS, p.14). Dit is opmerkelijk. Ten slotte doen ook uw verklaringen over het doen en laten van Fahim de wenkbrauwen fronsen. Doorheen uw verklaringen kan u niet aannemelijk maken dat uw neef van vandaag op morgen alles zou achterlaten – hij was immers eigenaar, volgens uw verklaringen, van het atelier waar u werkte, en tevens van een winkel in de bazaar van Paghman (CGVS, p.11) – en op de vlucht slaan. Zo weet u niet of Fahim plannen had om te vertrekken (CGVS, p.12), en zelfs niet of hij überhaupt ooit bedreigd werd (CGVS, p.13). U kan zelfs niet met zekerheid zeggen of uw oom Sabur, die tenslotte ook de oom van Fahim was, hem heeft geholpen te vertrekken (CGVS, p.12). Dat uw neef, met wie u twee jaar heeft samengewerkt, en met wie u dergelijke spannende momenten heeft beleefd, de laatste dagen voor uw vertrek, niets zou hebben losgelaten over zijn plannen om het land te ontvluchten, houdt hoegenaamd geen steek. Zijn problemen waren immers volledig verbonden aan de uwe, gezien uw verklaring dat "het úw neef (Khan) was die bij de Taliban werkte" (CGVS, p.12). Dergelijke inconsistenties en flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op ernstige wijze. Ten slotte mag het verbazen dat Sabur, de oom aan moederskant, waarmee u regelmatig contact houdt (CGVS, p.4), en die overigens de dreigbrief naar u heeft opgestuurd (CGVS, p.7), blijkbaar geen last heeft van de Taliban. Nochtans woont deze oom eveneens in Gele Surkh (CGVS, p.5), en werkt hij bovendien bij een ander familielid van u die blijkbaar een autohandel runt (CGVS, p.7). Deze inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de dreiging van de Taliban in uw dorp. Overigens blijkt de houding van uw oom, tegenover de dreiging die u boven het hoofd hangt en uw zoektocht naar bescherming hiervoor in het buitenland, op zijn minst opmerkelijk. Ter rechtvaardiging voor het laattijdig opsturen van de originele dreigbrief (u deed een asielaanvraag op 26 januari 2011, werd gehoord op de DVZ op 10 augustus 2011, verscheen op het CGVS op 21 februari 2012 en kon het origineel pas doorsturen op 14 maart 2012), werpt u op dat u "het hem gevraagd heeft", maar dat hij "het te druk had met zijn werk" (CGVS, p.7). Een dergelijke, schouderophalende houding vanwege uw oom, die u weliswaar hielp het land te ontvluchten, tegenover het vooruitzicht op internationale bescherming valt helemaal niet te rijmen met uw vermeende vrees. Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève geweigerd worden. U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Over de dreigbrief van de Taliban dient bovendien opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud ervan. U verklaart België binnengekomen te zijn op 26 januari 2011, ongeveer twee maanden onderweg te zijn geweest (CGVS, p.7) en onmiddellijk na ontvangst van de dreigbrief te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.7, p.9, p.12 en p.13). Volgens uw verklaringen zou u dus Afghanistan hebben verlaten eind november 2010. Nochtans werd de brief afgeleverd op 13 sambula 1389 AK (4 september 2010 GK), en dus bijna 3 maanden voor uw beweerde vertrekdatum. Een dergelijke vaststelling ondergraaft de bewijskracht van dit document op ernstige wijze en als dusdanig kan het allermindst de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen. De taskara bevestigt verder enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met

een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde problemen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn taskara zijn leeftijd bewijst. Hij stelt ook dat de leeftijdstests helemaal niet zo betrouwbaar zijn omdat ze zijn gebaseerd op bevindingen bij westerse kinderen.

Verder is hij van mening dat zijn asielrelaas geen tegenstrijdigheden bevat. Hij stelt ook dat zijn familie niet zomaar naar het postkantoor kon gaan en hij stelt zich de vraag wie de kosten moet betalen.

Tot slot stelt verzoeker dat er geregeld nog altijd meldingen zijn van bomaanslagen in de streek rond Kaboel. Hij stelt ook dat de FOD Buitenlandse Zaken waarschuwt voor de onveilige situatie in

Afghanistan. Tot slot wijst hij erop dat het UNHCR-rapport van 17 december 2010 stelt dat er in bepaalde delen van Afghanistan een algemene staat van conflict en geweld bestaat.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde verzoeker eerst dat een broer van één van de verdwenen jongetjes in hun winkel verscheen enkele dagen na het tweede bezoek van zijn neef Khan, terwijl hij later verklaarde dat hij na deze tweede aanvaring met de talibs op de vlucht is geslagen en dat hij niet meer naar de winkel is gegaan. Deze verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. Verder is het weinig aannemelijk dat verzoekers oom hem met een drogreden zou proberen gerust te stellen en hem zo in een levensgevaarlijke situatie zou terechtbrengen. Het is ook weinig aannemelijk dat verzoeker niet weet of Fahim plannen had om te vertrekken en of hij ooit werd bedreigd. Verzoeker geeft geen verklaringen voor deze vaststellingen. Tot slot is het ook weinig aannemelijk dat verzoekers oom de dreigbrief pas meer dan een jaar nadat verzoeker zijn asielaanvraag had ingediend kon opsturen omdat hij het te druk had met zijn werk. Verzoeker maakt zijn betoog dat zijn familie niet zomaar naar het postkantoor kon gaan of dat de brief opsturen te duur zou zijn niet aannemelijk.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar het district Paghman kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in het district Paghman op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Paghman een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca blijkt dat er in de provincie Kaboel sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerst helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat er in het district Paghman aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn, zodat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Paghman een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER